

Дзіцячая мастацтва

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

Год выдання 34-ы
№ 70 (2019)

31 жніўня 1965 г.
АУТОРАК

Цана 4 кап.

ЦЯЖКА вызначыць дакладна, які ён па велічыні, выдавецкі год. Вы трываеце ў руках кнігу, выдавецтва «Беларусь», калі мы прышлі браць інтэрв'ю аб тэматычным плане 1966 года.

— Мы парухілі сёла даўно і традыцыю, — сказаў дырэктар выдавецтва Захар Патроўч Матузэў. — Тэматычны план апублікаваны амаль на тры месяцы раней, чым звычайна. Давалася шмат чаго перагледзець, каб ажыццявіць гэтую мэру, аднак цяпер у кнігагандлёвых работнікаў будучы больш спрыяльныя ўмовы, каб наладзіць прымем папярэдняй заважы на літаратуру. Перасунутыя межы выдавецкага года аказваюць пэўны ўплыў і на работу выдавецтва. Мы спадзяемся, што тыржыкі многіх нашых выданняў узрастуць.

Што можна сказаць наконт самога плана?

Перш за ўсё хацелася б звярнуць увагу чытачоў на выданні, прысвечаныя 50-годдзю Савецкай ўлады.

Калектыв аўтараў Інстытута гісторыі партыі пры ЦК КПБ прысвечыў другую частку «Нарысаў гісторыі Камуністычнай партыі Бе-

УСЕСАЮЗНЫ СЕМІНАР ПАЛІГРАФІСТАЎ

Што трэба зрабіць для далейшага палепшэння паліграфічнага выканання і мастацкага афармлення кніг? Гэтым пытанню быў прысвечан усеаюзны семінар кіраўнікоў рэспубліканскіх, краевых навукова-тэхнічных таварыстваў паліграфіі і выдавецтваў, які праходзіў у Мінску 26—28 жніўня.

Звыш 200 прадстаўнікоў саюзных рэспублік пазнаёміліся з работай беларускіх паліграфістаў і выдавецтваў кніг, абмяняліся вопытам працы. Уздзелнікі семінара пабывалі на многіх прадпрыемствах паліграфіі і ў выдавецтвах рэспублікі.

ШКОЛА МАСТАКОЎ

Абласную школу на падыроўні мастакоў - афарміцеляў нагляднай агітатывы на грамадскіх асновах стварыў Магілёўскі абласны камітэт партыі. Першыя ступень выхавання прыслухоўваюць чыяк лекцыяў аб творчасці выдатных майстроў скульптуры, жывапісу і графікі, аб ролі мастацтва ў выхаванні працоўных, аб відах і жанрах выяўленага мастацтва, будучы вывучаюць малюнак, афармленне плакатаў, заклікаў, рэкламы, нагляднай агітатывы ў калгасах і саўгасах, на прадпрыемствах.

Падабраны кваліфікаваныя выкладчыкі. Гэта мясцовыя мастакі-прафесіяналы, лектары абкома партыі, выкладчыкі вуні. Штогодніе кіраўніцтва школы ўскладзена на грамадскі савет.

Школа разлічана на аднагодковы тэрмін навучання.

НА ПАЛЯВЫХ СТАНАХ

На палювым стане калгаса «Паміць Леніна» Віцебскага раёна гучаць песні, частушкі, вершы, сатырычныя куплеты. Да хлєбаробу прыбылі члены агітбрыгады Віцебскага раёна Палата культуры. Сваё майстэрства дэманструюць танцы, спевакі, музыканты, чытальнікі. Працаўнікам палю спадабаліся харэаграфічныя карцінкі «Своечасова ўборам багаты ўраджай» і «Адзін дзень год корміць». Майстры мастацкага слова Н. Каржанёў і С. Дольскі выканалі сатырычныя куплеты ўласнага сачынення на мясцовыя тэмы.

Са змястоўнай праграмай выступілі ўздзелнікі мастацкай самадзейнасці і ў калгасе «Радзіма».

У дні ўборачнай пары сельскіх працаўнікоў Віцебскага вобласці абслугоўваюць больш як 200 брыгад самадзейных артыстаў. Уздзелнікі іх праводзяць гутаркі, выпускаюць баявыя лісты, сатырычныя газеты, дапамагаюць афармляць дошкі працоўнай славы.

БЕЛТА.

ВІНШУЕМ З УЗНАГОРОДАЙ

За актыўны ўдзел у развіцці беларускай савецкай літаратуры і ў сувязі з п'яцідзесяцігоддзем з дня нараджэння крыві і літаратуразнаўца, галоўнага рэдактара выдавецтва «Беларусь» Яна Казана ўзнагароджана Грамадскай граматай Вярхоўнага Савета Беларускай ССР.

НАШЫ ІНТЭРВ'Ю «БЕЛАРУСЬ» 1966 ГОД ВЫДАНИЯ

ларусь». На рускую мову перакладзена калектыўная кніга С. Грахоўскага, Ул. Карпава, Р. Сабалеўскага і Т. Хадкевіча «Мы раскажам пра Мінск». Пра развіццё эканомікі і культуры рэспублікі раскажам кніга «Беларуская ССР у перыяд разгорнутага будаўніцтва камунізма».

Пачынаецца работа над такімі кнігамі, як «Пісьмы працоўных Беларусі Ул. І. Леніну» (другое выданне), «Родная наша ўлада», «Наша рэспубліка», «Вялікае братэрства», «Росквіт культуры беларускага народа» і інш. Усе гэтыя выданні ўваходзяць у наш перспектывны план. Але мы, выдываюць, выступаем тут пераважна як «хросныя». Своечасовы выхад гэтых кніг у свет будзе залежаць ад агульных намагаў Саюза пісьменнікаў БССР, навуковых калектываў рэспублікі, аўтарскіх груп, якіх даручаны пачасныя заказы.

У 1966 годзе пачнуць выходзіць беларускія падарункавыя выданні. Іх мэта—зрабіць лепшыя творы нашай літаратуры настольнымі, задаволіць узрастаючы попыт шматлікіх гаспадарстваў. Распрацаваны шырокі план выпуску падарункавых выданняў. Першымі ўбачаць свет паэма Які Купалы «Курган», «Сорак дзве байкі» Кандрата Крапівы, «Тарас на Парнасе», «Выбранае» Цёткі. У далейшым мяркуем выдаць «Выбранае» Якуба Коласа, Максіма Багдановіча, Паўлюка Труса, Міхаса Чарота, зборнік беларускіх казак, купалаўскі пераклад «Слова аб палку Ігаравым», зборнік эпіграм і пародый і шмат чаго іншага.

Есць у нас у плане такія выданні, якія адначасова можна аднесці і да катэгорыі юбілейных і да катэгорыі падарункавых. Гэта, у прыватнасці, «Анталогія беларускага апавядання ў двух тамах». Мы і далей будзем выпускаць падобныя анталогічныя зборнікі, бо нейкім чынам, яны падводзяць вынікі вялікай работы нашых пісьменнікаў, з'яўляюцца сарэасабівай формай іх справаздачы перад чытачом аб створаным за п'яцьдзесят год.

Павялічваецца бібліятэка падпісных выданняў збораў твораў беларускіх аўтараў. У наступным годзе мы заканчваем выпуск чатырохтомніка Пятруся Броўкі, п'яттомніка Івана Шамякіна і пачынаем выпуск чатырохтомніка Аркадзя Куляшова і Максіма Танка.

Новыя кнігі пісьменнікаў рэспублікі складваюцца ў плане 1966 года каля 70 назваў.

Мы выдэдзім таксама ў перакладзе на беларускую мову творы пісьменнікаў народаў СССР і сацыялістычных краін, творы рускіх класікаў.

Нама магчымасці ды наўрад ці есць патрэба пералічаць усе назвы выдавецкага плана. Зрэшты, больш падрабязна пра тэндэнцыі ў рабоце выдавецтва і асобныя выданні някай расказаць прадстаўнікі нашых рэдакцый.

Я хацеў бы толькі ў заключэнне адзначыць, што ўжо з'яўся ў выдавецтва выдзельце работа над тэматычным планам 1967 года і планам рэдакцыйнай падрыхтоўкі на 1968 год. Праект плана 1967 года разасланы кнігагандлёвым арганізацыям. Карыстаюся выкладам, каб звярнуцца да чытачоў «Літаратуры і мастацтва» з просьбай прыслухаць сваё да каждага аб тым, што нам выдаваць. Усе прапановы будучы уважліва разгледзім. А цяпер — перадаю слова загадчыку рэдакцыі мастацкай літаратуры Алесю Бажко.

Асаблівае работы нашай рэдакцыі за апошні час, — сказаў, уключаючыся ў гаворку, Алесь Бажко, — з'яўляецца шырокі ўдзел пісьменнікаў грамадскасці ў падрыхтоўцы і выпуску новых кніг. Вялікі размах набыла дзейнасць пісьменнікаў у якасці грамадскіх рэдактараў. Напрыклад, усе першыя зборнікі маладых аўтараў рэдагуюць у 1966 годзе на грамадскіх асновах.

Анатоль Вялюгін выступіў у наступным годзе ў якасці грамадскага рэдактара зборніка А. Сербантовскага «Азбука». Раней пазт адрэдагаваў на грамадскіх асновах кнігу рускай паэтэсы Святланы Яўсеевай «Новоліне». Кнігу Ул. Лапшына «Прамяністы будні» рэдагуе на грамадскіх асновах Міхася Калачынскі. Ул. Няждзевіцкі і Р. Барадунін выступаюць у якасці грамадскіх рэдактараў першага зборніка В. Зувіна «Крэсіва». На грамадскіх асновах драматургі К. Губарэвіч, А. Маўзон і мастацтвазнаўца Ул. Няждзевіцкі рэдагуюць серыю аднаактоўных п'ес у дапамогу самадзейнасці. Пад грамадскай рэдакцыяй П. Глебік, І. Гутарэва, Р. Бульцкага, Н. Каменскай выйдзе кніга нашага земляка вядомага балашавіка Панцеляімона Лепаўскага «Верацьба і творчасць». Рукіпі гэтай кнігі быў знойдзены ў архівах.

[Заканчэнне на 2-й стар.]

З БЛАКНОТА ЖУРНАЛІСТА РАМКІ ТВАЁЙ ПРАФЕСІІ

У дарозе сустракаеш многа розных людзей — прыветлівых і засердзжаных, высякародных і падвардлівых, высакродных і хілых. Найбольш сустракаеш іх, вядома, з харошымі людзьмі. Але і сэрэд і бываюць розныя. Адна, так сказаць, «добрыя», а другая — ішч «лепшыя». Вось настаўнік Н. Ён старанна рыхтуецца да ўрокаў, разумна праводзіць іх, цікавіцца выхаваннем дзяцей у сміх, разгаварна наведвае розныя школы і г. д. А адныя словамі, і ў школе, і за не сценімі ўсё робіць, як належыць настаўніку. Не больш і не менш!

А вось настаўнік М. свае абавязкі бачыць куды шырокімі. Ён выконвае работу па спецыяльнасці ды тое-сёе яшчэ, аб чым можна не спытаць розна. Часам тутэй «пабонна» праца аказваецца такою значнай для грамадства, што пачынаеш блытацца: які ж абавязак для гэтага чалавека галоўны? Мярне заўсёды цікавілі такіх людзей, і калі я знаёміўся з імі бліжэй, і заўсёды пераканваўся ў вялікай высакроднасці іх, улюбёнасці ў людзей, у родную зямлю. А такая любоў узвышае чалавека, яшчэ больш нахвляе яго ў працы. Многа сілоў у такога чалавека! Бо знаёмства з ім заўсёды прыводзіць да думкі: воль ён перад та-

ПРЫЧЫГУНАЧНЫ ПАШТАМТ

Малюнак архітэктара Э. ВІШНЕўСКАЙ.

БЕЛАРУСЬ АРХІТЭКТУРНАЯ ПРЫЧЫГУНАЧНЫ ПАШТАМТ

ГЭТЫ НОВЫ ПАШТАМТ вырастае па Мінскім пажарскім вакзалам, праз чыгуначку, на новай плошчы. Архітэктары ўмоўна называюць плошчу «Завакзальнай». На ёй побач з паштамам будучы пабудаваны новая ваззальная будынак, які пазазамны і надалей пераходзім да іх з'яўляюцца з цяперашнім вакзалам. Такім чынам, будзе створаны цэлы комплекс вакзальных будынакаў па абодва бакі чыгуначкі.

ПРЫЧЫГУНАЧНЫ ПАШТАМТ

Малюнак архітэктара Э. ВІШНЕўСКАЙ.

Новы паштаміт на «Завакзальнай» плошчы праектуюць архітэктары Ю. Шпіт, С. Уляжанав, інжынер Г. Лурэ. Ён будзе складацца з некалькіх буйных прамавугольных аб'ёмаў. На плошчу выйдзе даўгаватая будынак, яго фронтальная су-

З ГАСАЮЦЬ апошнія промі жніўня. З неспрымметна паноўлівых прысад дыхнула восень. Заўтра зважнок палічка дзяцей у прасторыяны класы, моладзь — у светлыя аўдыторыі. Мільёны вучняў і студэнтаў, краіны пасля доўгага аддальчынна вяртаюцца ў родную зямлю. Для менагорых з іх і-е верасня стане пераломным момантам у жыцці, пачаткам новай, невядомай раней явы. Гэта — для першакласнікаў і першакурснікаў. Наш фотаканарэспандэнт М. Рубінштэйн зняў групу юнакоў і дзяўчат у радасную для іх хвіліну, калі яны давадзілі, што сталі студэнтамі. Усе яны — Наталля Дзіўна, Валіяцін Вадыраў, Таціяна Савецкая, Міхаіл Каган, Соф'я Савіноўская счочылі музычную школу-адзінаццацігодку і паспяхова вытрымалі ўступныя экзамены ў Беларускаю дзяржаўную кансерваторыю.

СПАБОРНІЧАЮЦЬ МАСАВІКІ-ЗАБАЎНІКІ

Закончан рэспубліканскі конкурс масавікоў-забаўнікаў, арганізаваны Міністэрствам культуры БССР. У ім прыняло ўдзел вясемнаццаць найбольш вясёлых і дасціпных арганізатараў аддзельчын у парках і клубах — пераможцаў абласных конкурсаў, Мінчане мелі магчымасць на працягу трох дзён бачыць іх майстэрства ў парках імя Горкага і Чалюскаўскага.

Паспяхова выступілі масавікі-забаўнікі Брэскага парку культуры і аддзельчын Ларыса Сухоўца і Людміла Херына. Іх праграма «Мы вясёлыя работнікі» вызначыла добрай усмешкай, дасціпнасцю, займальнасцю. Прядуманым і цікавым быў сцэнарый вечава прадстаўлены работнікам Мінскага Палаца прафсаюзаў В. Дзямянцевым, — «Мая Беларусь». Са сцэнаўрача боку паказалі сабе і іншыя мастры вясёласці—Н. Аляксеева і В. Шахноўч з Гомельскага парку культуры і аддзельчын І. Бандзевіч—з Мінскага дзіцячага парку імя Горкага. Дзесяць лепшых масавікоў — пераможцаў рэспубліканскага конкурсу — прымуць удзел у ўсеаюзным конкурсе, які адбудзецца ў Маскве.

БЕЛТА.

СВЯТКУЮЦЬ ШАХЦЭРЫ САЛГОРСКА

Урачыста адсвяткавалі Дзень шахцэраў тарыіні Салггорска. У клубе будаўнічога аддзельчын урачысты сход. А ў мядзелью, 29 жніўня, на малюўнічым базэзе рані Слун адбылося народнае гуляне. У 12 гадзін быў узнят чырвоны флаг у гонар Дня шахцэра. Затым выступілі калектывы мастацкай самадзейнасці Першага калійнага наміната, БУ-122 і Старобінскага Дома культуры.

БЕЛТА.

СЕСІЯ РАЙСАВЕТА АБ РАБОЦЕ КУЛЬТАСВЕТУСТАНОЎ

На адну са сваіх сесій райсавет аб культуры і адукацыі Мінскага раёна аб'яднаў працоўных вынікі працоўнага аб'яднання ўрачысты сход. А ў мядзелью, 29 жніўня, на малюўнічым базэзе рані Слун адбылося народнае гуляне. У 12 гадзін быў узнят чырвоны флаг у гонар Дня шахцэра. Затым выступілі калектывы мастацкай самадзейнасці Першага калійнага наміната, БУ-122 і Старобінскага Дома культуры.

БЕЛТА.

НОВАЯ МАРКА ПІЯНІНА

Як рыхтуюцца работнікі Барысаўскага фабрычнага аддзельчын да 50-й гадавіны Навышчынскага культурнага цэнтру? — тэмае пытанне задаў наш канарэспандэнт дырэктару гэтага прадпрыемства М. Вайтквічу. — Калектыв фабрыкі вырашыў стварыць новую мадэль піаніна — гаворыць М. Вайтквіч. — Вас цікавіць, чым яна будзе адрознівацца ад маркі «Чарушка-2», якую мы цяпер выпускаем? Адрознівацца будзе многім. Па-першае, значна меншымі памерамі. Па-другое, колерам. Арах будзе мець чырвоную афарбоўку. Гэта воньнявы прыметы. А трэціе, самае асноўнае, — будучы выкарыстаны больш якасныя матэрыялы і адрознівацца большым дыяпазонам гучання. Хаць павадзім, што два вопытныя піаніна зроблены Яны адраўлены ў Маскву на Усеаюзную выставку музычных інструментаў, якая хутка адрыцца.

БЕЛТА.

РАСКАЗВАЕ

Міёрская раённая бібліятэка аформіла літаратурную выставку «Па дзёнішні шляху з Леніным у сэрцы, на якой экспануюцца кнігі аб вялікім правадні працоўных, аб партыі, аб рэвалюцыйнай, ваявой і працоўнай дзейнасці нашага народа. У раздзеле, прысвечаным Вялікай Аджычнай вайне, сабраны літаратура аб партызанскім руху на Віцебчыне.

БЕЛТА.

ПЕСНЯ НАД ГАЕМ

Песня... Колькі пра яе сказана сэрдычных слоў! Жыць не магчыма без песні. Без яе няма раласці, шчасця. Яна дае чалавеку сілу, багартасць, прыносіць заспакаенне і душэўную ласку ў хвіліны гора. Не можа без песні Таціяна Вікенцьеўна Місевіч. Шчырую задушыўную мелодыю яна, здаецца, пачула ад каліскі. Ды так яно і было. Песня лунала над ёй, калі яна, лежачы ў барэзе ў полі, шукала, як шпургае ў жытце матчы сэрп. Песня была з ёй і пазней, калі яна, ужо стаўшы на ўласныя ногі, бегала босая па расе і шчабятала нешта незразумелае, медальчынае — пра зязюлю, пра барзюку, дождж і ката. А сапраўдны сабрыйкай стала ёй песня тады, калі адчула Таціяна Вікенцьеўна ўвесь шчар жывіцкі. І словы, і матывы гэтых песень былі такія ж сумныя і гаротныя, як сама Таціяна дала.

А доля Таціяны выпала палёгкай, горкай. Дзіцячыя гадзі прайшлі ў галечы. Вацкі батрачкі на яна, які валодаў усім наваколлем. Родная вёска Тана — Доўгае была пад пятой у гэтага года, і ён высікаў з сяліны апошнія сокі. Тана вельмі хацела вучыцца, але дзе там? Даводзілася з маленства зарабляць на кавалак хлеба. І ўсё ж ёй удалося крыху

БЕЛТА.

[Заканчэнне на 2-й стар.]

ПА УГЛАСНАМУ ГУСТУ І РАЗУМЕННЮ

Кінапракат—арганізацыя, ад якой у многіх залежыць пэспяховая работа гарадской і сельскай кінасеткі. Сплаванава рэпертуару фільмаў нягледзячы на іх праста. На экраны рэспублікі паступае многа фільмаў, і трэба ўмець адбраць з іх самае лепшае і надзейнае, што патрэбна нашаму глядачу.

Любы добры фільм павінен прынесці дзяржаве максімальныя выгоды. За гэта абавязаны змагацца кінафікатары і работнікі праекта. Тут яны павіны выступаць адзіным фронтам. Галоўную іх увагу трэба скіраваць на гледаць, задавальняючы яго духоўныя запатрабаванні.

Кіно ў нас любяць. Але ёсць дзесяці розных прычын, якія перашкаджаюць чалавеку трапіць на сесію. Галоўная прычына—час. У гарадах (я гавару пра Гомель) у гледаць штодзёна досыць вялікі выбар кінакарці, але дзесьці таго, каб наведвацца, напрыклад, кіназатр «Кастрычнік» або «Мір» трэба з'ездзіць туды два разы—на білеты і на сесію. А дарога туды ад цэнтра горада не блізка. Ужо наспела ідэя, неабходныя арганізацыі ў Гомелі цэнтральнай білетнай касы, дзе можна было б набыць білет у любы кіназатр і на любы сесію.

Грамадства знайшла дзейныя метады, каб умяшчаць у работу прадпрыемстваў гандлю і бытавога абслугоўвання. Работа кіназатраў пакуль за сфераю не дэманіструе—нават у гарадах, не гаворачы пра вёску. Канферэнцыі гледацтва і абмеркаванні фільмаў, калектыўныя наведванні і дэманстрацыя карцін спецыяльна для рабочага калектыву, сустрачкі з дэмакратычнымі лекцыямі, гурткі, выставкі—усё гэта стала б сапраўды масавым, калі б быў трымаўся кантакт паміж кіназатрамі і шырокай грамадскасцю. На жаль, гэтага кантакту ў Гомелі няма.

Дырэктар кіназатра мае права знаць фільм з экрана, калі ён не дае яму патрэбнага ірацэнтру загару і здымае (як правіла—высокае). З гэтым нельга спрэчацца, калі фільм слабы. Ну, а калі ў фільме створаны пера-сапраўды моцныя, верныя перапісання характары?

Была, што і такія фільмы праходзілі на экраны неж прыкметна. Прыкладу прыклад. Не так даўно дэманструваўся фільм «Пакарэнне дамоў». У Гомельскай вобласці яго прагледзець толькі 38,4 тысячы гледачоў, копіі фільма ляжалі на складзе пракату 176 дзён. Для параўнання назаву другі фільм—«Чорныя акуляры», яго ўбачыла значна больш гледачоў, на складзе копіі фільма былі 36 дзён. Першы з гэтых фільмаў не ўбачылі ў Гомелі і вобласці тысячы людзей—карціна не дала плані і была праз некалькі дзён знята з экрана. Пра гэта шмат можа гавораць у абласным упраўленні кінафікацыі і ў канторы кінапракату. Фільм, маўляў, вельмі патрэбны, але ўтрымаць яго на экране не было ніякай магчымасці—план...

Думаець, грамадзкія і педагогі, у першую чаргу, забілі трыгоўку, што патрэбны фільм прайшоў незвычайна гледачымі. Думаець, органы кінафікацыі звярнулі да грамадскасці. Дзе там!

Надаўна выйшла на экраны «Вялікая Айчыныя»—фільм, які павінен паглядзець усё. Разгортваю наўздагад папку з планамі абласной канторы кінапракату. Жлобінскі кіназатр «Рэдзіма: «Вялікая Айчыныя» — дзесяць сесій, «Сустрача са шпіі» — 15 сесій. Прыгледваю размову ў Калінкавічах: «Кветку ў пыле» ўбачыла больш за 60 працэнтаў насельніцтва раёна, «Вялікую Айчыну» — у многа разоў менш. Знаеш прычына: фільм прайшоў несапачасова—канікулы ў школах, пэспяховыя работы. Але ж абедзве гэтыя карціны дэманстраваліся прыкладна ў адзін час. Літаграфічная рэклама на «Вялікую Айчыну» (пытанне, якое патрабуе асобнай размовы) прыйшла ў Гомель са спазненнем на дваццаць дзён пасля прэ'м'еры фільма ў Калінкавічах. 50 экзэмпляраў. У Калінкавічы яны неоглу не дайшла. Рэкламныя лісты, надрукаваныя ў Гомелі, спазніліся. Стварыўся рэкламны фільм у Калінкавічах не здолеў. Гэтак жа і ў Яна, вядома, нешта там, але ў гэты адмысловы момант пра не забыліся, і яны ў сваю чаргу забыліся пра кінапракат.

Уласна кажучы, пра якую грамадзкую ідэю гаворыць Есць у вобласці некалькі кінауніверсітэтаў, іх слухачы маглі б стаць ядром актыўна прапагандыстаў кіно. Ведучы пра іх ва ўпраўленні кінафікацыі Сумяваоса. Прыязджаюць іншы раз з канцэртамі вядомыя кінаартысты. Часам сустрачкі наладжваюцца ў кіназатры—у якасці прыправы да фільмаў. Але гэта толькі ў Гомелі. У Калінкавічах такіх сустрачкі не прыгледзець. А ў гэтых жа месцах кінастудыя «Беларусь» фільм здымаў карціну «Крыніцы». Думаю, што ўдзельнікі здымаў калектыву не адмовіліся б ад сустрачкі са сваімі будучымі гледачамі. Іх проста не запрашалі. У дырэктарскай кінасетцы рукі да гэтага не дайшлі, але калі пры галоўным кіназатры быў грамадскі савет—то неабудзь абавязкова падаць бы гэтую ідэю.

Арганізаваць свой актыву, грамадзкі савет—справа кіраўніцтва кінасеткі. Не бачу існуючых універсітэтаў культуры, шляхам арганізацыі гурткі аматараў кіно ў школах, навуковых устаноў, на прадпрыемствах.

Як фарміруюцца рэпертуары кіназатраў і кінапракату? Па старшчынах.

Прыязджаюць дырэктары кіназатраў, глядзячы фільмы, выбіраюць тое, што здаецца ім лепшым (чытаю—даходным).—растлумачылі мне ў абласной канторы кінапракату. Але рэпертуарная палітыка—гэта справа далёка не асабіста і густавыя тэмы тут не месца. Паўтэраю, у гарадах, дзе некалькі кіназатраў, гледаць ад гэтага церпяць менш—ёсць выбар. У вёсцы выбару няма. Прыязджае перасоўва—і людзі ідуць глядзець тое, што ім прапануюць. Але і ў гарадах, і ў вёсцы асабісты густ аднаго чалавека (далукаю—добра густ) не можа і не павінен вызначаць рэпертуарную палітыку. Зноў слова за грамадзкасцю. Я чытаў дзесяці, што ў многіх рэспубліках фарміраваннем рэпертуару займаюцца спецыяльныя камісіі, у якія ўваходзяць і работнікі кіно, і прадстаўнікі партыйных, саветскіх і грамадскіх арганізацый. І яшчэ ў выніку для сабе неабходныя ўмовы, якія вызначаюць правільную рэпертуарную палітыку. Кожная з

Ты — гэта тэма для асобнай сур'ёзнай размовы, але ўсе яны падцверджваюць ролю грамадскасці ў рабоце кінапракату і органаў кінафікацыі.

...Рэпертуар фільмаў трэба складаць з улікам важнейшых падзей у нашым жыцці. Кінафестывалі і тэматычныя паказы фільмаў—не навінка, але праводзіцца яны ўсё ж рэдка. Восем надаўна было святая—Дзень будаўніцтва. Ці адгукнуцца кінапракат на гэтую падзею? Не. А можа варта было спытаць у шматлікай арміі гомельскіх будаўнікоў, якія фільмы яны хацелі б убачыць? І калі нават няма новых фільмаў на гэтую тэму, чаму не паўтарыць лепшыя фільмы ранейшых гадоў? Восем гэта таксама адна з умоў правільнай рэпертуарнай палітыкі.

...Арганізацыя дзіцячых сесій, школьных кіназатраў, выкаванне юных аматараў кіно. Зноў прыгледваю Калінкавічы. Тут у гэтых адносінах сёння-то робіцца: у шостай класе арганізаваны свой кіназатр. Дырэктар спецыяльна для школьных фільмаў паўчынаў праграму. Гэтая работа праводзіцца толькі з імі, бо летам вучні ў пінскіх лагерах. Але ніхто з работнікаў галоўнага кіназатра не дадунаець, што і ў пінскіх лагерах трэба ставіць фільмы. Школьнікам даюць на лета спіс літаратуры, якую трэба прачытаць. Па многім з гэтых кінафільмаў і тэматычных фільмаў—тут бы раёна і дэмакратыі з дырэктары кінасеткі аб іх пазнае.

...Дэманстрацыя навукова-папулярных і дакументальных фільмаў. Пра тое, наколькі запущана гэты спрэга, гаворыць адзін факт: па гэтых фільмах ніхто ўліку не вядзе. Так што ніякіх лічбаў для параўнання ў мяне няма. Але ёсць факты.

У некаторых калгасках Калінкавіцкага раёна сёння забілі трыгоўку: пэспяховы калгаскі жук. Дырэктар галоўнага кіназатра тэрмінова заказала і атрымала фільм аб барачах з ім. Дзе найбольш нябеска, куды пачаць карціну ў першую чаргу—гэта дырэктары не ведае. А між тым у вытворчым упраўленні ёсць чалавек—аграном на прапаганда, які абавязана каардынаваць і кантраляваць прапаганда дакументальных і навукова-папулярных, у дадзеным выпадку сельскагаспадарчых, фільмаў. Але работнікі кінасеткі не звяртаюцца да яго, а ён быццам забыўся пра іх. І бывае, што ў гаспадарку, якая спецыялізуецца на адорне буйнай рэчэй жывёлы, трапляе фільм аб вытворчым качак.

Аграному па прапаганда сумесна з актывам калгасу і саўгасу трэба складаць план дэманстрацыі сельскагаспадарчых фільмаў з улікам вытворчага профілю гаспадарак і свачасова за яго выкананнем. На думку кінафікатараў, матэрыял быў б цэнтралізаваны ўсіх сродкаў на прапаганда дасягненню навуцы, тэхнікі і перадавога вопыту ў адных руках, напрыклад, у вытворчым упраўленні. Тады аддавае неабходнасць дробіць, але непершыня разліку з калгасамі (заправаць, што старшыні адмаўляюцца пачаць), а энергія і час, што трыццаць на размовы і ў гэтым, зноўдываюцца лепшым прымяненнем.

Кіноныя выдасці вывучаюць поўны—распаўсюджаць тэматычныя планы і збіраюць звесткі. Пачынаюць дакументальных і навукова-папулярных фільмаў і нідзе не знаёмы—яго няма. Найроўна на студыях няма такога плана! А калі ёсць, дык з іх частка з дзейных спосабаў прапагандацыі—ведома, што выйдзе на экран, прычым планавана работу, лягчы прыцягнуць грамадзкую дэ гэта работы.

Ёсць шмат форм і метадаў прапаганда тэатраў кінамастацтва. Яны павіны знайсці сталую прапіску ў работнікаў кінапракату і кінафікацыі. І чым хутчэй, тым лепш, таму што спэсх не прыходзіць сам.

Д. РАДЗІНСКІ.

Радзінскі Вікенціюс Лісненскі восьмью год працуе ў вёсцы. Яго пераважна займаюць сацыяльныя і культурныя пытанні. Тут арганізавана добра наладжана самадзейнасць, артысты жонкі толькі сёння дзіўна ў кінапракату і за яго межамі няма думкі дэманстрацыі канцэртаў. Вялікія паспяхова ўспяхоўна ў гледачых сацыяльных і культурных пытаннях да іх складае сам загару кіно. Радзінскі Вікенціюс добра наладзіў таксама работу пентарскай групы, у якую ўваходзяць дзіцячыя і дзевачыны. Ён пачаў арганізацыю і аб павышэнні свайго інтэлекту—дзяржаўныя навуковыя курсы музычнага факультэта народнага ўніверсітэта мастацтва ў Мінску і адначасова ў дэмакратычнай вёсцы.

Фота М. МІКІНОВІЧА.

Кіназатры сталіцы праводзяць кінафестывалі «Добры дзень, школяры!» На экраны дэманструюцца мастацкія, хронікальна-дакументальныя і навукова-папулярныя фільмы. Убачыць юныя гледачы карціны, створаныя на матэрыялах рускіх народных казак і казак народнага свету. Усёго будзе паказана звыш 50 фільмаў.

Літаратура і Мастацтва 2
Аўтар, 31 жніўня 1965 года

ПОДЗВІГУ НЕВЯДОМЫХ ВОІНАУ

Па рашэнню Слуцкага гарадскога Савета дэпутатаў працоўных на будынку, які знаходзіцца ў цэнтры горада на рагу вуліц імя Леніна і Урыцкага, адкрыта мемарыяльная дошка. На ёй золатам гарыць словы: «26 чэрвеня 1941 года ў гэтым месцы два невідомыя савецкія воіны агнём з гарматы спалілі тры бронетранспарты і знішчылі да 50 гітлераўскіх сапдат афіцэраў. У наўрочым баі з ворагам савецкія воіны загінулі смерцю герояў, абараняючы родную зямлю».

Нашэце фашысцкіх парараў абарана ішчасліваю мелодыю. Ваіны няспынным бодем адгукнулася ў сэрцы Ташыяны Вікенціюсы. У яе сшытках з'явіліся новыя песні—поўныя гіэту, нянавісці да ворагаў, песні-заклікі да барацьбы, песні веры ў перамогу.

Ташыяна Вікенціюсы Місевичаў перш жыве ў вёсцы Доўгае. Не тым жа годам, падліла старасць. Але зноўкі, галастэя, ішчаслівыя песні не мінаюць яе. Прыходзіць яна часам да жывы ў поле. Разы такой гэсці калгасніцы. Слухаючы яны поўныя жывы ад мудрасці слова, а потым запяюць—разам, сугучна, і песні іхка пэспяховы над жытам, над полем.

Ташыяна Вікенціюсы Місевичаў і перш працягвае збіраць народныя песні. За трыццаць гадоў у яе сшытках сабраліся сотні беларускіх народных песняў, шмат якіх забілі ўпершыню. Сёння яны сталі здымаць як самадзейных, так і прафесійнальных калектываў.

Ташыяна Вікенціюсы жыве ў вёсцы—там, дзе нарадзіліся не песні. Не адначасова з гэтым час прапаноўвалі ёй пераехаць у горад. Але яна лаўдас адказаць:

— Мне добра і тут, на зямлі сваіх бацькоў. Хіба не ёй абавязана і сваім шчасцем? І хіба не той, хто нарадзіўся на ёй, павінен упрыгожваць і аздабляць яе? Ці ж не так? Так, дарагая Ташыяна Вікенціюсы!

Чалавек-экскаватар
Ціха, лагодна яна свае воды Арэса. Яна прыля сядзі доўга ў балот, дзе-нідзе выходзіць на павышы, вяселюжна агінае палескія вёскі. Амаль ішчасным беразе Арэса прытуляцца і вёска Сарачы. Значыцца, вёска на Лабанічцы. Але калі прыехаць у Лобанічцы і запытаць, што цікавага ёсць у Сарачы, то тут расказваю не толькі пра клуб, бібліятэку, школу, пра вялікае будаўніцтва ў вёсцы. Тут абавязкова яшчэ пазнаць сустрацца з многімі не вядомымі жи-

У Маладзечанскім раёне створан «Камбінат» культуры і быту. Яго задача—задаваць культурна-бытавыя патрэбы сельскіх жыхароў ў час уборкі.

Аг'тэрыгды «Камбіната» выкладваюць з канцэртамі на палыяны станы хлэбароў. Сельскія жыхары могуць не толькі паслухаць канцэрт, але і ў пераходнай аўтабусах набыць розныя рэчы, зладзіць і хімічную абатку, вярнуцца. У юрыста калгаснікі могуць атрымаць патрэбную кансультацыю. А кіхскер прапануе палычыную, сельскагаспадарчую, мастацкую літаратуру.

Ул. МАНГІНОВІЧ.

У той ледар яго напэрацілі ён небудзь праспяваць. Дарэмна ён адказаўся, паіскаў нікавата плячымі—загадчыка клуба Юлія Нікіфаравіча Гоекса не аступіла да свайго. На памогу ёй папекчылі дзв'ячаты, упрывалі з усіх бакоў.

— Ды няёмка... Дайце хоць разгледзецца як спэс. А то, як жа жывуць, з карабіна на баль трапіў... Ніякія алагаролі не дапамаглі. Яго ледзі не сілком заігнаў за кулісы. Там ужо рыхтаваліся да канцэрта ўдзельнікі мастацкай самадзейнасці—знаёмыя хлопцы і дзв'ячаты. Іншыя, праўда, і не пазнаць было, асабліва дзв'ячаты, сапраўднымі лядзямі сталі. А калі Уладзімір ішоў у армію, дык спэскамамі яшчэ былі.

— А мы пачулі, што ты вярнуўся з арміі, нават хапелі за тэбю паслаць, — узрадавана гаварыла Юлія Нікіфаравіч.—Ты ж як-нікак у ваяванні ансамблі спэсваў. Дык што будзеш выконваць?

— Давай паслухаць яшчэ, саўдацкую...—сказаў Уладзімір гаўмаісту.

Той ледка прайшоўся палымі па клавішныя зверху ўзб, кінуў галавою—маўляў, ведаю такую, і Уладзімір заспяваў. Чыстым, зноўкім голасам.

І вось ужо вядучы канцэрта аб'явіў:

— Выступае Уладзімір Гобрыс.

— Вы выйшаў на сцэну ўсхваляваны, у вайсковай форме, кіраўнік ботах. Заспяваў сваім вясёлым песню, балэбэю, саўдацкую. Голас яго лісьці ў ішчыню прасторнай залы. Яна была найчымі людзямі. Яны і ўнагародзілі Уладзіміра гарачымі папекчамі...

А потым у клубе былі танцы. Падыходзілі да Уладзіміра хлопцы, мужчыны, распэспяховы. Падыходзілі і старшыня калгаса Анатоль Пятровіч Горскі.

— Добра спэсваў, — пахваліў спрыша і тут жа спэсваў: — Дык ты да нас наўдзельні пі ў горад махнуць думаець, так сказаць, да культуры бліжэй?

— Пахвалім — пачабам, — адказаў Уладзімір.

— А яконт культуры ты кінь, — працягваў Анатоль Пятровіч.— У нас таксама не сума. Во, бачыш, моладзі колыкі, клуб доўгі, кіно стэжынарыяне... Ды што табе казаш, ты ж не з месца згабляеся.

Нікуды не паехаў Уладзімір з

НА ГОМЕЛЬСКОЙ СЦЭНЕ
Спэнтанлем «Лядзінае возера» П. І. Чайноўскага пачаў гастролі ў Гомелі акадэмічны ансамбль Беларускай оперы і балета Беларускай ССР.
Калетны ўпершыню выступіў перад гомельцамі.

У поўным саставе. У зале Палаца культуры чыгуначнікаў імя Леніна, дзе выступаюць мінскія артысты, гледаць гарачымі апаламі сямнацімі віталі пастаюшчынаў балета і вынадушаў ролю.

Гастролі тэатра ў Гомелі працягнуцца да 7 верасня.
БЕЛТА.

«КАМБІНАТ» КУЛЬТУРЫ І БЫТУ

Пазаштатнае супрацоўніцтва пісьменнікаў з выдвецтвам нарадзіла яшчэ адну форму грамадскай дапамогі. Мы стварылі пры рэдакцыі групу грамадскіх кансультацый. Сваю згоду праспяваць у ёй далі ўжо Уладзімір Надзеўскі, Рыгор Барараўліч, Навум Кіслік. Мяркую, запрасяць і рад іншых тэатрыстаў. Новы грамадскі орган дапаможа нам лепш арганізаваць работу з рупікамі.

За апошні час мы пачалі больш выдвасаць перакладчы беларускіх пісьменнікаў на рускай мове. Гэта неабходна, каб шырэй знаёміць усёазагнага чытача са здобіткамі нашай культуры. Трэба толькі, каб кінагандаль антыўнай распаўсюджаў беларускую мову за межамі рэспублікі. Тут вялікіх нявыкарыстаных магчымасці. Аб гэтым сведчыць, у прыватнасці, заказы, якія паступілі на пераклад рамана І. Шамякіна «Сэрца не далоні». У кінагандлі зараз 450 тысяч зважак на гэтую мову, 25 тысяч зважак паступілі на зборнік вершаў Максіма Танка. Добра прапрацаваўшы, нашы рэдакцыі маглі б распаўсюдзіць падобнымі масавымі тэражамі шмат якіх беларускіх выданні. Выдвасаць—устаўнава і творча, і гаспадарча, выхад на шырокі рынак нам неабходны, каб пакрываць выдаткі на выданне тых кніг, якія маюць абмежаванае кола чытачоў.

Вакон «Беларусь» згрупаваўся зараз моцны калектыв перакладчыкаў, сродкі іх ёсць спецыялісты па англійскай, нямецкай, польскай, балгарскай, чэшскай і іншых мовах. Нам цяпер на плячы любая перакладчыцкая задача.

У гаворку ўступіў старшы рэдактар рэдакцыі літаратуры для дзці і юнацтва Сяргей Міхалчук:

— У плане нашай рэдакцыі на 1966-ы год ж «Юмор», што і звычайна—каля 75 выданні. Сродок новых кніг—зборнікі малых твораў ўжо вядомых аўтараў, перавыданні, пераклады. Не буду пералічваць усёго, назаву толькі адну мову. Гэта «Вярхоўні»—анталогі беларускай дзіцячай літаратуры за 50 год. Мы прывасцілі выданне юбілеюна Савецкай улады. Анталогія складалася з двух тэмных намераў 20 друкаваных аркушаў кожна. Сабрана разам усё лепшае, што створана ў беларускай літаратуры для дзці. Выданне рэлічна на кожна чытачоў, педагогаў, пінчэрважыч, вывасацель, балью, Паколькі чытачы звычайна цікавцяцца не толькі творами, а і яго аўтарам, анталогія дае партрэты пісьменнікаў, нарысы пра іх жыццё і творчасць. Выданне прыгожа аформлена, мы спадэем, што яно зойме пачэснае месца на паліцах школьных і масавых бібліятэк, у асабістых бібліятэках многіх сем'яў.

Наступнае слова ў калектывным інтэрв'ю атрымлівае загадчык рэдакцыі вывасацель прадукцыі Рыгор Каруцкі:

— Па рашэнню журы Усёазагнага конкурсу двум нашым альбамам у 1965 годзе прасуджаныя дыпломы—скажу ён.—Тэкую ў гораду беларуская вывасацель прадукцыі атрымлівае ўпершыню. Гэта не можа не радаваць, але адначасова гэта накладвае на нас і немалыя абавязкі.

У наступным годзе наша рэдакцыя значна павялічыць выпуск палескіх мастацкіх выданні.

Нашы дзці неаднаразова атрымлівалі прызы за свае мелюні. Выстаўкі дзіцячай творчасці Беларусі харэспіталіся паспехам у многіх краінах свету. Цяпер мелюні Беларускай дзці выдвасаць альбамам. Мы пастарэем захаваць буйнае фарбаў арыгіналаў, альбом так і будзе называцца — «Усім фарбамі вясёлкі».

Прыгаворці Беларускай прыроды прысвечаны суверенны альбом «Край наш сіневокі». Ён пакаме родныя прасторы не толькі ў іх адвечным харэспіталі, але і ператварэння працяй чалавек бліжэй гэтаму альбому будзе суверенны выданні «Ой, Нёман, ой, Бяцка мой, Нёман», «Сказ пра Палесся». А калі ўжо гаворка зойшла пра географію, нельга не сказаць, што мы вывасацель мастацкіх выданні, прысвечаныя Гомелю, Магілёву, Палочку, Барурыску, Оршы, Баранавічам, Мазыру. У вытворчасці знаходзяцца таксама альбомы, прысвечаныя Гродні і Віцебску, выйдзе альбом «Мінск». Такім чынам, мы расказам мовай мастацкай фатаграфіі пра буйнейшыя гарады рэспублікі.

Асобнае месца займае ў нашых выданніх Брэст. Не бывае год, каб у нас не вывасацель альбомы, буклеты, паштоўны, прысвечаны гораду над Бугам, яго легендарнай крэпасцю. У плане 1966 года—вялікі альбом «Бессяродныя гарнізоны». У ім упершыню будзе апублікаваны здымкі, якія раней нідзе не друкаваліся. Мы вывасацель таксама набор паштоўных «брэстскай крэпасці».

Новы спецыяльны буклет адноствора пэспяховы культурнага будаўніцтва ў рэспубліцы. На пачы мовах выдвасаць буклеты, прысвечаны літаратурным музеяў Яні Куналы і Яўба Коласа.

Іван Кузняцоў, загадчык рэдакцыі музычнай літаратуры, прасіць нас звярнуць увагу чытачоў на серыю «Мастацкая самадзейнасць». Гэта серыя будзе распаўсюджвацца па падліцы.

— Акрамя рэпертуарных зборнікаў, — сказаў І. Кузняцоў, — мы ўключылі ў серыю метадычныя дапаможнікі. Такі характар мае, у прыватнасці, брашура «Работа з народнымі харамамі, якую піша для нас дырэктар Беларускага народнага хору Анатоль Балычэў.

Варта адзначыць, што ў рэпертуарыя зборнікі ўвайшлі толькі новыя творы, якія да гэтага нідзе не публікаваліся. У дапамогу харамаў мы выдвасаць дзве кнігі (для акапальнага спэспяхова і спэспяхова пад баян). Патрэбы салістаў і невялікіх вokalных ансамбляў закраны давадзіць зборнік «Лірычныя вёскі і рамансы». Зборнік «Эстрадыя песні» змяшчае рэпертуар для спэспяхова і інструментальных калектываў. Удзельнікі цымбалыччых і домра-балалеяных аркестраў зноўдываць для сабе шмат цікавага ў зборніку «Песні для народных інструментаў». Выдвасаць таксама запісы народных танцаў з музычным дадаткам для баяна і рэпертуарны зборнік для баянастаў. Амаатарам музыкі мы прапануем брашуру Л. Урзуба «Які разумець сіфанічную музыку».

Рэдакцыя да 50-гадова Савецкай улады рыхтуе зборнік песняў Беларускай кампазітараў пра Леніна і партыю.

Наша калектывнае інтэрв'ю завяршылася гутаркай з загадчыкам рэдакцыі мастацкага афармлення Міхалеўм Гудзевіч.

— Якасць афармлення Беларускай кнігі палясцацца з году ў год, — значыць ён.

Вакон «Беларусь» аб'ядналася група таленавітых мастакоў графікаў, Назаву А. Кашчуравіча, Г. Паняўскага, Б. Заборана, Я. Куліка, Л. Асецкага, П. Драчова, А. Шарангоўска. Разам са старымі майстрамі, якія даўно ўжо зарэкамандавалі сабе сваімі работамі, яны складваюць наш актыву.

Перад намі вараз стаіць адназначная задача. Я яна на ўзвэ падрыхтоўку да вывасацель падарункова выданні. Кожная з кніг серыі будзе мець унікальныя ілюстрацыі, у іх менавіта выступіць актыву пісьменнікаў. Кнігі мяркуюцца выдвасаць нестандартнымі фарматамі, карэным чынам, акіявасця тэхналогія іх вырабы, сама «ворапрат». Будучы ўмчыты афэсцы друку, накарываю ілюстрацыі, шлафаніраванне, афарбоўка абразцаў, лас (закладкі з тэскам) і шмат якіх іншых навінаў.

У нас ёсць неабходная папегіграфічная база, дастаткова вопытныя кадры, каб прыступіць да вывасацель тэку. Але справа не толькі ў падарунковых выданні. Тое, што сёння з'яўляецца ўнікальным, заўтра павіна стаць масавым, і ў гэтым увесь сэнс падытоўчых работ, якую рэзаруваць зараз рэдакцыі.

Няхай Беларускае кнігі стэжыць узорамі высокай папегіграфіі і мастацкай культуры, час і нам выдвасаць ужо на ўзровень лепшых сусветных стандартаў.

М. БАРЫСЕВІЧ.

НЕ ПАКІНЕ УЛАДЗІМІР ВЁСКУ

У той ледар яго напэрацілі ён небудзь праспяваць. Дарэмна ён адказаўся, паіскаў нікавата плячымі—загадчыка клуба Юлія Нікіфаравіча Гоекса не аступіла да свайго. На памогу ёй папекчылі дзв'ячаты, упрывалі з усіх бакоў.

— Ды няёмка... Дайце хоць разгледзецца як спэс. А то, як жа жывуць, з карабіна на баль трапіў... Ніякія алагаролі не дапамаглі. Яго ледзі не сілком заігнаў за кулісы. Там ужо рыхтаваліся да канцэрта ўдзельнікі мастацкай самадзейнасці—знаёмыя хлопцы і дзв'ячаты. Іншыя, праўда, і не пазнаць было, асабліва дзв'ячаты, сапраўднымі лядзямі сталі. А калі Уладзімір ішоў у армію, дык спэскамамі яшчэ былі.

— А мы пачулі, што ты вярнуўся з арміі, нават хапелі за тэбю паслаць, — узрадавана гаварыла Юлія Нікіфаравіч.—Ты ж як-нікак у ваяванні ансамблі спэсваў. Дык што будзеш выконваць?

— Давай паслухаць яшчэ, саўдацкую...—сказаў Уладзімір гаўмаісту.

Той ледка прайшоўся палымі па клавішныя зверху ўзб, кінуў галавою—маўляў, ведаю такую, і Уладзімір заспяваў. Чыстым, зноўкім голасам.

І вось ужо вядучы канцэрта аб'явіў:

— Выступае Уладзімір Гобрыс.

— Вы выйшаў на сцэну ўсхваляваны, у вайсковай форме, кіраўнік ботах. Заспяваў сваім вясёлым песню, балэбэю, саўдацкую. Голас яго лісьці ў ішчыню прасторнай залы. Яна была найчымі людзямі. Яны і ўнагародзілі Уладзіміра гарачымі папекчамі...

А потым у клубе былі танцы. Падыходзілі да Уладзіміра хлопцы, мужчыны, распэспяховы. Падыходзілі і старшыня калгаса Анатоль Пятровіч Горскі.

— Добра спэсваў, — пахваліў спрыша і тут жа спэсваў: — Дык ты да нас наўдзельні пі ў горад махнуць думаець, так сказаць, да культуры бліжэй?

— Пахвалім — пачабам, — адказаў Уладзімір.

— А яконт культуры ты кінь, — працягваў Анатоль Пятровіч.— У нас таксама не сума. Во, бачыш, моладзі колыкі, клуб доўгі, кіно стэжынарыяне... Ды што табе казаш, ты ж не з месца згабляеся.

Нікуды не паехаў Уладзімір з

НАША ІНТЭРВ'Ю «БЕЛАРУСЬ» 1966 ГОД ВІДАНА

[Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.]

СУСТРЭЧЫ У ДАРОЗЕ

Паштатнае супрацоўніцтва пісьменнікаў з выдвецтвам нарадзіла яшчэ адну форму грамадскай дапамогі. Мы стварылі пры рэдакцыі групу грамадскіх кансультацый. Сваю згоду праспяваць у ёй далі ўжо Уладзімір Надзеўскі, Рыгор Барараўліч, Навум Кіслік. Мяркую, запрасяць і рад іншых тэатрыстаў. Новы грамадскі орган дапаможа нам лепш арганізаваць работу з рупікамі.

За апошні час мы пачалі больш выдвасаць перакладчы беларускіх пісьменнікаў на рускай мове. Гэта неабходна, каб шырэй знаёміць усёазагнага чытача са здобіткамі нашай культуры. Трэба толькі, каб кінагандаль антыўнай распаўсюджаў беларускую мову за межамі рэспублікі. Тут вялікіх нявыкарыстаных магчымасці. Аб гэтым сведчыць, у прыватнасці, заказы, якія паступілі на пераклад рамана І. Шамякіна «Сэрца не далоні». У кінагандлі зараз 450 тысяч зважак на гэтую мову, 25 тысяч зважак паступілі на зборнік вершаў Максіма Танка. Добра прапрацаваўшы, нашы рэдакцыі маглі б распаўсюдзіць падобнымі масавымі тэражамі шмат якіх беларускіх выданні. Выдвасаць—устаўнава і творча, і гаспадарча, выхад на шырокі рынак нам неабходны, каб пакрываць выдаткі на выданне тых кніг, якія маюць абмежаванае кола чытачоў.

Вак

